

ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΚΑΤΣΟΥΜΕ ΦΡΟΝΙΜΟΙ ;

Είτε έβλαπταν ενήλικους, είτε ανήλικους, οι φυλακές τραντάζονταν πάντοτε από εξεγέρσεις. Όποιο και να είναι το όνομα που δίνουν στις σωφρονιστικές δομές, ο θόρυβος του κλειδιού στην κλειδαριά ενός κελιού είναι καθημερινό βασανιστήριο, η απομόνωση φρίκη, το τέλος του επισκεπτηρίου μαρτύριο, και η περίοδος εγκλεισμού μια κλεψύδρα που σε σκοτώνει σιγά-σιγά.

Το μάιο του 2011, σχεδόν όλοι οι κρατούμενοι του Σωφρονιστικού Κέντρου για Ανηλίκους (Etablissement Pénitentiaire pour Mineurs - EPM) της περιοχής Lavaur, εξηγείρονται και καταστρέφουν δεκάδες κελιά. Η απάντηση της Σωφρονιστικής Διεύθυνσης (Administration Pénitentiaire - AP) και της Δικαστικής Προστασίας των Νέων (Protection Judiciaire de la Jeunesse - PJJ) είναι τραγικά τετριμμένα: μέτρα απομόνωσης, πειθαρχικά συμβούλια, μεταγωγές, όπως επίσης και η επιδρομή των Τοπικών Ομάδων Επέμβασης και Ασφαλείας (Équipes Régionales d'Intervention et de Sécurité - ERIS) , ειδικοί κουκουλοφόροι, διαιτητές των αγώνων μέσα στις φυλακές.

Ενώ προσπαθούσαν να σπάσουν λίγο ακόμα τα πιτσιρίκια για να τους μάθουν πως εδώ, δεν εξεγειρόμαστε, οι εκπαιδευτές και οι εκπαιδευτριες της PJJ άδραξαν την μιντιακή ευκαιρία για να κλαφτούν για τις συνθήκες εργασίας τους, με «αυτά τα μη-εκπαιδευσιμα παιδιά».

Τα λογίδια των τοπικών και εθνικών κουρελιών και των υπόλοιπων παρατρεχάμενων της διατήρησης της τάξης, δεν κατάφεραν να κοροιδέψουν όλο τον κόσμο. Κάποια άτομα που ένιωσαν την οργή που εκφράζουν οι νεαροί κρατούμενοι, αποφάσισαν να τους δείξουν αλληλεγγύη. Ψάξανε να βρουν τη δική τους εκδοχή για τα γεγονότα, σκέφτηκαν τα μέσα που θα χρησιμοποιούσαν για να τη διαδώσουν, για να σπάσουν την καθολική καταδίκη αυτής της εξέγερσης, για να επικοινωνήσουν στους από μέσα ότι υπάρχουν άτομα έξω που δρουν και τους σκέφτονται...

Το απλό γεγονός του να πηγαίνουν όσο πιο συχνά γινόταν στο κέντρο κράτησης, στα επισκεπτήρια, για να συναντήσουν τις οικογένειες και να μιλήσουν με τους κοντινούς τους ανθρώπους εξέπληξε, ενόχλησε και εκνέυρισε τις τοπικές αρχές που δεν άργησαν να καλέσουν την αστυνομία για να αποτρέψει κάθε επικοινωνία.

Στις 5 Ιούνη, μια δεκαριά ατόμων εισέβαλλαν στα γραφεία της Διαπεριφερειακής Διεύθυνσης της PJJ, στην περιοχή Labège στα προάστια της

Τουλούζ, για να εκφράσουν την αντίθεσή τους στη φυλάκιση ανηλίκων. Σύμφωνα με την εφημερίδα La Dépêche (6/7/11), που βασίζεται στις δηλώσεις που έκανε άμεσα ο δημόσιος κατήγορος Valet, αυτά τα άτομα «ήταν οπλισμένα με μπουκάλια των οποίων έχυσαν το περιεχόμενο πάνω στα γραφεία και στους υπολογιστές. Ένα καφετί υγρό με μυρωδιά αμμωνίας, που περιείχε πιθανώς υπολείμματα από ανθρωπινα ούρα και κόπρανα». Πριν αποχωρήσουν, «πέταξαν κείμενα με προσβλητικές δηλώσεις για το εκπαιδευτικό έργο που παρέχεται από την PJJ». Μπορεί να μην υπήρξε ανάληψη ευθύνης για τη δράση στην Labège, αλλά αυτή επήλθε μερικές βδομάδες μετά από μια δράση στο Orvault, στην περιοχή Loire-Atlantique, όπου κάποια άτομα έγραψαν στο τοίχο του PJJ στη Nantes : « Το EPM σκοτώνει », μετά την αυτοκτονία ενός ανήλικου στο συγκεκριμένο κατάστημα κράτησης ανηλίκων.

Η εμπειρία θεωρήθηκε τραυματική από τους εκπαιδευτές και το προσωπικό, απασχολημένοι με το καθημερινό τους έργο : να χωρίζουν τα πιτσιρίκια από τους κοντινούς και τους γονείς τους, οι οποίοι έχουν κριθεί ανίκανοι να τα μεγαλώσουν, να κλείνουν τα παιδιά σε ένα πλήθος από δομές, η μια πιο κατασταλτική από την άλλη (ενισχυμένα κέντρα εκπαίδευσης, κλειστά κέντρα εκπαίδευσης, φυλακές ανηλίκων...).

Ποιος τραυματίζει ποιον;

Τέσσερις μήνες αργότερα, την Τρίτη 15 Νοέμβρη, στην Τουλούζ, γίνεται έφοδος σε 7 σπίτια από περίπου εκατό αστυνομικούς που κατάσχουν υπολογιστές, τηλέφωνα, βιβλία, αφίσες, και προσωπικά αντικείμενα όλων όσων κατοικούν εκεί. Στη συνέχεια, 7 άτομα προσαγάγονται, 4 ακόμα ανακρίνονται, και μια οικογένεια σε διαδικασία νομιμοποίησης προσαγάγεται και στη διάρκεια της ημέρας αφήνεται ελεύθερη.

Μετά από 32 ώρες στα κρατητήρια, 4 άτομα προφυλακίζονται σύμφωνα με αίτημα του ανακριτή Suc. Ένα άτομο υποβάλλεται σε καθεστώς δικαστικού ελέγχου , και άλλο ένα τίθεται στη διάθεση του δικαστή για το υπόλοιπο της έρευνας.

Οι κατηγορίες που τους αποδίδονται είναι : «συμμετοχή σε ομάδα που δημιουργήθηκε με σκοπό την άσκηση βίας σε πρόσωπα ή την καταστροφή ή την φθορά περιουσίας», «βία ασκούμενη από κοινού» , «φθορά ή καταστροφή περιουσίας τρίτου ασκούμενη από κοινού». Όλα αυτά γιατί; Δυσκράφιτι και λίγα σκατά; Το γεγονός ότι κάποιοι επισκέφτηκαν μέρα μεσημέρι τους συνεργούς του εγκλεισμού, φαίνεται ότι θεωρείται μεγάλο θράσος. Ας σοβαρευτούμε, παρατηρώντας τις συνθήκες στις οποίες

υπάγονται οι ανήλικοι κρατούμενοι, και γενικότερα ολόκληρος ο φυλακισμένος πληθυσμός, αυτή η δράση μοιάζει αρκετά ήπια.

Ποιος κοροιδεύει ποιον;

Η Αστυνομία ελέγχει, ηρεμεί, σκοτώνει. Η Δικαιοσύνη φυλακίζει, εξοντώνει, σκοτώνει.

Η καταστολή δεν είναι τυφλή, πόσο μάλλον ανώδυνη. Στοχεύει αυτούς και αυτές που, παρ'όλη τη θέση τους στην κοινωνία, που τους θέλει φτωχούς και πειθήνιους, αρνούνται αυτήν την ύπνωση. Μία οι αναρχικοί, μία οι φοιτητές, μία οι απεργοί εργάτες, η λίστα των κοινωνικών κινημάτων που ποινικοποιούνται είναι ατελείωτη...

Στην Τουλούζ, κατά τη διάρκεια του κινήματος για τις συντάξεις, άτομα φορτώνονται με μήνες αναβολής για γκράφιτι, στο πανεπιστήμιο φοιτητές καταδικάζονται για κατάληψη σε αλληλεγγύη με τις απεργίες, στα εργοστάσια εργάτες/τριες τιμωρούνται για την τάδε ή τη δείνα δράση, σε καταλήψεις στέγης εισβάλλουν οι Ομάδες Επέμβασης της Εθνικής Αστυνομίας.

Δεν είναι ένας συγκεκριμένος χώρος που στοχεύεται, είναι η ικανότητα δράσης στα πλαίσια οποιουδήποτε αγώνα. Από τη στιγμή που η αμφισβήτηση ξεφεύγει από τα νόμιμα πλαίσια, που δεν επιτρέπουν παρά μια χαζοχαρούμενη συγκέντρωση μπροστά από τη νομαρχία, εκτίθεται κανείς σε μια καταστολή τόσο μεγαλομανή όσο και οι εντολοδόχοι της. Πασπαλίζουν και με λέξεις όπως «αναρχική κίνηση», «αναρχο-αυτονομιστής», «ακροαριστεροί», που η δικαιοσύνη και τα μέσα ενημέρωσης εκτιμούν ιδιαίτερα, και η νομικο-μιντιακή αρπαχτή είναι έτοιμη για σερβίρισμα! Το αποτέλεσμα παρουσιάζεται αρκετά δύσπεπτο, ώστε να περάσει την αντίληψη ότι αυτοί οι αγώνες δεν αφορούν παρά μια χούφτα εξτρεμιστές απροσάρμοστους και καμμένα χαρτιά. Την ίδια στιγμή, στην Τουλούζ, όπως και αλλού, η αστυνομία και τα σώματα καταστολής είναι παντού, σαπίζουν τη ζωή σε όλους και όλες μας, από τα προάστια μέχρι το κέντρο της πόλης, και πάντα ανώτεροι σε αριθμό και εξοπλισμό.

Αυτό που αποκαλούν «καθαρή πόλη», είναι μια πόλη παραδομένη στους αστούς και στο εμπόριο, θανατηφόρα, αποστειρωμένη, όπου τίποτα δεν ξεφεύγει και όλα ελέγχονται από τις κάμερες, τις δυνάμεις επιβολής της τάξης, τους «ευυπόληπτους πολίτες».

Ποιος τρομοκρατεί ποιον;

Είτε πήραν μέρος, είτε όχι, στην εξόρμηση που μας χαροποίησε τότε, είμαστε αλληλέγγυοι με τους διωκόμενους.

Αρνούμαστε αυτόν τον κόσμο που μας ελέγχει και μας περιττειχίζει.

Τα γκλομπ τους δεν πρόκειται να μας κάνουν να σωπάσουμε!

Ούτε βήμα πίσω!

Ας δείξουμε την αλληλεγγύη μας με οργή και αποφασιστικότητα!

Απαιτούμε την πάυση των διώξεων και την απελευθέρωση των διωκόμενων της 15^{ης} Νοεμβρίου!

Οι τοίχοι μας συνθλίβουν, ας επιτεθούμε σε όλες τις φυλακές!

Αφήστε τη φαντασία σας ελεύθερη για δράσεις αλληλεγγύης σε κάθε πόλη!

Επικοινωνία: nonalepm@riseup.net

<http://pourlaliberte.noblogs.org>